

maal reifus olnud. Ta tuli taggasi, ja
 niid fiiles temma, mis ta kais meral maal
 olli näinud, ja walletas habbematta. Om-
 ma Issaga ta olli ükskord hūna minnemas;
 ühheest perreest tuli suur koer walia ja hau-
 kus nende peale, sest wöttis Hans kōhe
 walle peale mōtleda, ja ütles Issa wasto:
 Edest, Issa, ussuge sedda ehk mitte, min-
 na ollen - sedda maad, kus se olli, ma ei
 malleia ennam, ühhe kōera näinud, jah! pal-
 so surem ta olli, kui teie teige surem hobbo-
 ne. Se on imme, wastas Issa, agga igga
 ma sees leitakse teised immed. Nenda meie
 kōnnime, ja kui meie tundi aega weel se me
 eddasi lainud, siis saad sa ühhe Silla näh-
 h, (meiesi peame ka selle silla üle minnema)
 sellega on õige weider luggu: sest selle Silla
 peal on üks Kōwi, ja kui legi sel pāwal on
 wallet rāfinud, ja tabhab üle silla minna,
 siis ta toukab jalla, selle kōwi wasto, lan-
 geb, ja murrab sellejanima ionega kōhe

Jah

Jalla-lu kaffi. Hans ehmatas sedda kuul-
 des. Oh Issa! ütles temma, ärge kāige
 ni ussinaste! agga kui sure ütlesin ma, selle
 kōera ollewa? nenda kui teie surem hobbo-
 ne: ei ta ni suur kōl olnud, sest praego se
 tulles mo mele, ta olli wast pole aasta wan-
 na, agga selle peale tabhaksin ma kōl wan-
 duda, et ta ni suur ikka olli, kui monni
 hārg. Tūkki aega nemmad lāksid eddasi,
 agga Hanso lūdda olli kōrtust tās. Jalla-
 lukatki murras, ei olle nalia-assi! Siid jo
 paistis kängelt. Jah, Issa, hakkas tem-
 ma ülema se kōer, se kōer, kenneist ma
 ennest rāksin, suur wiesist ta olli: ehk ma
 ollestin tedda ka suremaks teinud, agga se on
 tōeste tōssi, ni suur ta olli ikka, kui üks suur
 wassikas. Niid nemmad ollid jo Silla
 äre joudnud. Hans, Hans! arma jārrel,
 mis sull wōb juhtuda! Issa kāib eel Hans
 hakkab ussinaste temmast kōnni. Issa,
 issa, kōjendab temma, oh! et ärge olge

laps